

flaget en indgaaende Prøvelse, og man vilde derfor sende Lovforslaget tilbage til Lands-thinget med Spørgsmaal om, hvor stor en Afgang i Statsindtægterne Landsthinget vilde finde sig i. Og da nu Forslaget blev fremsat i Mar i dette Thing og fremsat af mig netop med den Bemærkning, at der nu vilde være god Tid for dette Thing til Overveieelse, paa hvilken Maade benyttede da dette Thing den gode Tid, som var givet til at overveie Toldlovsforslaget og de to andre Skattelove? Seg veed ikke, om Udvalget har arbejdet; men, har det arbejdet, saa har det arbejdet saa stille, saa at intet Menneſke, i alt Fald ikke Regjeringen, har mærket Noget til dets Træthed; og først nu, da Spørgsmaalet kom frem om Vedtagelse af den spanske Handelstraktat, som dette Thing ogsaa har længet saa ubeskrivelig efter, først nu bliver Toldlovsforslaget taget frem; men saa har man atter ikke Tid til at behandle det. Seg tror, at det havde været bedre, om den ærede Ordfører ikke havde bragt dette Spørgsmaal frem om, hvor Skylden ligger for, at man ikke er kommet videre med Toldrevisionen. — Seg tror, at disse to Hovedanker ere gjorte mod Regjeringen: den ene den, at Regjeringen ikke fra først af vidste, hvad den selv vilde i Forhandlingerne med Spanien — Noget, som ikke er sandt, og den anden den, at Regjeringen ikke havde sørget for at staa bedre kamprustet, naar den vilde gaa til Forhandlinger. Men foruden disse to Hovedanker er der naturligvis fremsat flere andre fra den ærede Ordførers Side. Den ærede Ordfører har bebrejdet Regjeringen, at den ikke modtog det Tilbud, der blev gjort fra spansk Side i Juli Maaned — om jeg husker ret — i Fjor, om at ville nøies med, at Salttolden, i Stedet for helt at bortfalde, kun nedfattes til omtrent det Halve, idet saa den ærede Ordfører dristede sig til at paastaa, at der ikke var opnaaet noget Bederlag for, at man ikke modtog dette Tilbud fra Spanien. Seg er overbevist om, at de Indrømmelser, som senere bleve opnaaede, havde Regjeringen ikke kunnet opnaa, dersom den den Gang i Juli Maaned havde modtaget det spanske Tilbud, og jeg tror dog, at den ærede Ordfører selv vil erkjende, at de Indrømmelser, som bleve opnaaede senere, have en ganske anden Betydning end denne Halvering af Salttolden. De Indrømmelser, man fik, vare jo nemlig, at man fra spansk Side gik ind paa, at Vintolden ikke blev den norſte, nemlig 6 Ore pr. Bund, men den svenske, nemlig 7½ Ore pr. Bund, og at Bouteillevinen blev holdt helt udenfor Traktatbestemmelsen, alſaa den Vin, som ganske særlig kan kaldes Luxusvin, og som den ærede Ordfører meget

godt veed indbringer Statskassen ikke Ubetydeligt om Mæret. Udvalgets Flertal har frebet i sin Betænkning om det Uforſvarlige i lige overfor Konge og Land at afvise et saadant Tilbud — jeg vil ikke trætte med Uplæsning, men jeg tror ikke at gjengive det oprigtigt — for at vinde en Folkemening herhjemme ved den fuldstændige Ophævelse af Salttolden. Lige overfor dette kan jeg ikke Andet end gjøre det ærede Thing opmærksom paa, det vil sige, de ærede Medlemmer af Thinget, som ikke have benyttet Leiligheden til at gjøre sig bekendt med de udveglede Depecher, at den danske Regjering ikke afviste dette Tilbud om at ville nøies med den halve Salttold af de Grunde, som synes at være forudsatte i Udvalgſflertallets Betænkning, men den afviste det af reale Grunde og sluttede med at sige, at Regjeringen maatte fastholde et af to Alternativer: enten helt at ophæve Salttolden eller ogsaa helt at bevare den gamle Salttold.

Det maa jo bero paa en Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side, naar han bebrejdede Regjeringen, at Danmark ved Traktaten kun har opnaaet, hvad Spanien allerede har indrømmet andre Lande. Det forholder sig ganske viſt saa, men mere lader sig ikke opnaa, mere har endog det mægtige Tydſkland ikke opnaaet, mere kan intet Land opnaa, alſaa en Bebrejdelse til den danske Regjering for, at den ikke har opnaaet mere, forekommer mig uretfærdig. Forholdet er ganske simpelt det, at efter den spanske Toldlov af 6te Juli 1882 er der en dobbelt Toldafgift: for det første den almindelige Toldtarif, som gjælder for Alle, og dernæst en speciel Toldtarif med nedsatte Satser, gjældende for alle dem, der overhovedet have Traktat med Spanien. Forholdet er alſaa ingenlunde det, at man ved at slutte Traktat med Spanien kun sikker sig de Nedsættelser, der udtrykkelig staa nævnte i Traktaten, eller at man kun opnaar de Nedsættelser, som ogsaa Andre ved afsluttede Traktater have opnaaet, nei, man opnaar alle de Nedsættelser, som overhovedet den spanske „Tarif spécial“ indeholder, men ud over det kan ikke heller Noget, der slutter Traktat med Spanien, komme, thi den spanske Lovtilføjer ikke Andet, og, som sagt, den mægtigste af vore Naboer har ikke formaaet at naae Mere. — Naar det endvidere er blevet bemærket, at Danmark jo har maattet indrømme andre Lande uden at faae noget Bederlag derved de samme Fordele, som det mod Bederlag har indrømmet Spanien, er det fuldkommen sandt, men ogsaa i saa Henseende staa Danmark ikke isoleret. Den ærede Ordfører bemærkede ganske viſt, at vort nærmeste Naboland jo har maattet